

hertil, saa maa man spørge, om der ikke findes almindelige Bestemmelser, der gaae ud paa at sikke en vis Fred i en vis Afstand fra den eller den Gjenstand, der kunde lide under det Brug, som blev gjort af det tilgrændsende Stykke eller den tilgrændsende Strimmel Land. Der findes ikke saa saadanne Bestemmelser; der findes, om jeg mindes ret, Bestemmelser i saa Henseende med Hensyn til Veie, der findes Bestemmelser med Hensyn til Huse, med Hensyn til Gravning af nye Kjeldere osv., og der findes ogsaa en meget almindelig Bestemmelse om Kirkeemure; der maa nemlig ikke indenfor en vis Afstand fra Kirkeemure — jeg troer det er 3 Alen — foretages saadanne Ting, som kunde bringe Murene til at lide i deres Grundfasthed. Dersom man sagde: den, der har et til Havet grændsende Jordsmøn, kan komme til at tabe Noget deraf, naar man indenfor visse Alens Afstand deraf, lad os sætte 3, 5 eller 10 Alen, borttager Leer, Steen eller Sand, saa begriber jeg, at det kan være rigtigt, nyttigt og nødvendigt at træffe Bestemmelser derimod; Enhver veed, at naar man i Havet gjør en endog ubetydelig Fordybning, forøger man Bølgeslaget, og dersom en saadan Fordybning gjøres i Nærheden af Bredden, kan denne derved komme til at glide bort; men naar man gaar ud over en vis Grændse, saa har det ikke længere Noget at betyde. Dersom Forslaget altsaa gik ud paa, at Forstranden i visse, ikke mange Alens Afstand fra Eiendommen ikke maatte berøres, saa vilde jeg sige, at det var rigtigt, men den maatte da heller ikke berøres af Eieren selv, der maatte, kort sagt, lyse en Akt Fred over den. Dette gaaer Forslaget imidlertid ikke ud paa, det gaaer ud paa noget meget Mere, det søger ud paa en ubestemt Grændse ude i Havet selv. Jeg troer, at man maa forandre hele Loven, naar man skulde komme til noget Brugeligt; man maatte nemlig gaae ud fra ganske andre Hensyn, man maatte slet ikke gaae ud fra det private Hensyn, men kun fra et Tilgrænds-

ningshensyn i det Omfang, jeg her har omtalt, og fra et offentlig Hensyn, fra offentlige Interesser, hvor de traadte frem paa en indflydelsesrig Maade, men man maatte slet ikke, som her, ved Loven forsøge paa at faae afgjort administrativt, hvad der bør afgjøres ved Lov. Jeg kan derfor ikke see, at man ved at bringe dette Lovforslag til anden Behandling vil kunne fremme Sagen; thi det vil ikke kunne forandres, eller det maa idetmindste blive et ganske andet, og de ærede Forslagsstillere ville jo da kunne indbringe et ganske andet. Dersom der blev indbragt et Forslag, som gik ud paa, at der ikke indenfor nogle Alens Afstand fra det paagjældende Grændsestykke for Eiendommen maa graves Sand, Grus og Leer eller i det Hele bortføres Noget af det derliggende Terrain, saa siger jeg: meget vel, dog er der een Gjenstand, som det ikke maa formenes at bortføre indenfor denne Afstand, det er Grøden af Havet, Tangen, thi man maa huske paa, at den paa mange Strækninger af Landet er en saa vigtig Brugsartikel, at naar Eierne af den tilstødende Jord kunde tilegne sig al den Tang, der drev op paa Forstranden, kunde de derved gjøre sig en ikke ringe Fordeel, og det vilde blive en formelig Handelsartikel for dem. Der er Dele af Landet, f. Ex. Amager, hvor der mellem Besidderne bestaaer ganske eiendommelige Dvereenkomster om Tangen, som der spiller en overordentlig Rolle, og der bestaaer lignende Forhold paa andre Steder; dem vilde man i en væsentlig Grad forstyrre ved dette Forslag, thi det bliver jo ikke staaende ved at sige: Steen, Leer, Sand Grus, men det siger ogsaa: og deslige. Dersom man siger: Tang ligner hverken Steen, Leer, Sand eller Grus og kan i dette Tilfælde ikke kaldes deslige, saa vil dette neppe kunne holde Stik. Jeg kan saaledes ikke see, hvorledes man af dette Lovforslag kan frembringe et saadant, som kan svare til Hensigten, da det, som det forekommer mig, gaaer ud fra en ganske urimelig Forudsætning.